

Васил разбираше турски много добре. Когато чу да споменават и името на майка му, той не можа повече да се сдържи. Остави на земята парцаливата си книжка и в миг настигна момчетата с няколко лъвски скока. Хубавото му бяло лице гореше като огън. Сините му очи изпуснаха искри.

Той блъсна първото и го търкулна на земята.

- На ти парцаливи ланти!

Второто улови за ръцете и го отметна настрана.

- На ти прежда!

На третото залепи плесница и го изпрати да дири на четири крака първия си другар по земята.

След това отмина с лека победоносна усмивка.

В дома на даскала му дадоха магарето, за да го отведе на чешмата. Васил грижливо изчисти и вчеса добичета, нахрани го със слама, поднара го към чешмата. Ала в сърцето му още гореше обидата. Той съжаляваше, че не е отговорил на турчетата нещо, което да ги оскърби, тъй както те го бяха обидили заради бедността му.

И той намисли: ще мине край къщите им, посред турската махала, яхнал на магаре.

Нещо нечувано за ония робски времена. И нека смее някой да го закачи нещо.

Без да му мисли много, Васил яхна тържествено магарето и мина из всички улички на турската махала. Зад стоборите надничаха смаяни кадъни, уплашени турчета. До тогава не бяха виждали подобна дързост от българин.

Върху един плет седеше най-заядливото от трите турчета. Васил поспря магарето пред него и му каза:

- Ти имаш ли магаре?

- Нямам.

- Аз пък имам. Искаш ли да се качиш и ти?